

OZZY OSBOURNE

și

CHRIS AYRES

**ULTIMA
ÎMPĂRTĂȘANIE**

Traducere din limba engleză
și note de Mircea Pricăjan

POLIROM
2026

O întâmplare fericită

Cînd am început turneul No More Tours II în Jacksonville, în Florida, se împlineau cincizeci de ani de la debutul meu ca solist vocal. Cînd pizda mă-sii trecuse atîta timp? Nimeni nu-ți spune că o să te trezești într-o zi și o să vezi că a zburat pe lîngă tine o jumătate de secol.

Era o cu totul altă lume cînd m-am apucat eu de muzică. Televiziunea încă era în alb-negru. Între gara Snow Hill din Birmingham și Paddington din Londra încă circulau trenuri cu aburi. Și viitorul rege al Angliei era încă adolescent, la fel ca mine – deși ăsta era singurul lucru pe care îl aveam în comun. Cu siguranță, el nu făcuse de curînd șase săptămîni de pușcărie pentru furt prin efracție.

Întrebarea care mi-a fost adresată mereu la conferințele de presă pentru No More Tours II era: Cum ai reușit? Cum ai ajuns pînă aici – să devii un nume celebru, să te menții în activitate mai bine de cinci decenii?

Nu aveam un răspuns. Încă nu-l am. Nimic n-a fost planificat. Atunci cînd ești în toiul acțiunii, faci ce știi să faci, te lași dus de val. Nu există nici o explicație valabilă

pentru faptul că eu încă sînt aici, că încă lucrez – sau încerc s-o fac, în orice caz –, în vreme ce alții nu mai sînt. Poate că am avut pur și simplu noroc. Sau poate că ăsta e destinul meu și așa a fost să fie.

M-am manifestat prima dată ca artist la școală, presupun, pe cînd încă mi se zicea John, nu Ozzy. Nu puteam să citesc bine din cauza dislexiei și nu mă puteam concentra din cauza ADHD-ului. Cînd trebuia să citesc ceva cu voce tare în clasă, toți se pișau pe ei de rîs. În schimb, dacă mă prosteam, dacă făceam tîmpenii ca să le distrag atenția, nu-mi mai era rușine așa tare.

Prima dată cînd am cîntat în fața cuiva a fost la un concurs de talente de-al surorilor mele, pe Lodge Road nr. 14. Am ales o piesă de Cliff Richard – „Living Doll“, de parcă nu puteam să aleg orice altceva. Nu cred că a ieșit foarte prost, pen' că n-a huiduit nimeni și nici nu s-a spart nici o fereastră. Dar nici într-un milion de ani nu m-aș fi gîndit că pot face o carieră din cîntat. În capul meu, aveam șanse mai mari să devin următorul prim-ministru al Suediei, în puii mei.

Prima trupă serioasă în care am intrat a fost Polka Tulk Blues Band. Aveam nouășpe ani la vremea aia și abia ieșisem de la pîrnaie. Numele venea de la marca de pudră de talc pe care o folosea mama. Eram eu la vocal, Tony Iommi la chitară, Geezer Butler la bas, Bill Ward la tobe. Mai aveam și un chitarist de *slide* și un saxofonist, dar au cîntat doar la două concerte. În principal fiindcă nu știau să cînte nici la chitară *slide*, nici la saxofon.

După cîteva săptămîni de concerte, ne-am schimbat numele în Earth. Singura problemă cu asta era că, atunci cînd o spuneai cu accent de Birmingham, suna ca și cînd ai fi vomat. *UURRRGGHHHHFFF*. Așa că ne-am schimbat numele din nou, în Black Sabbath, după un film horror vechi. Pe toți ne pasionau căcaturile legate de magia neagră, mai ales pe Geezer, care avea întotdeauna la el un teanc de cărți scrise de Dennis Wheatley cu titluri precum *The Satanist* și *The Devil Rides Out*.

La început, a fost doar Tony Iommi. El fusese cu un an înaintea mea la școala Secondary Modern de pe Birchfield Road, pe care au dărîmat-o nu mult după ce am plecat noi. Toată lumea îl cunoștea pe Tony, pentru c-avea o chitară electrică roșu-aprins, pe care părinții i-o făcuseră cadou de Crăciun într-un an. În plus, era înalt, arătos și imposibil de învins în luptă. Apoi și-a pierdut vîrfurile degetelor într-un accident la fabrica de foi metalice la care lucra. Am aflat ce s-a întîmplat mai tîrziu, dar am auzit că o presă hidraulică uriașă i-a prins mîna dreaptă și, cînd a tras-o afară, și-a văzut falangele descărnate. Oribil, frate. Asta ar fi trebuit să pună punct carierei lui de chitarist. Dar Tony e un inventator. Așa că și-a inventat pur și simplu un set de vîrfuri de deget dintr-un flacon vechi de detergent de vase Fairy, după care a reînvățat să cînte. Nici în ziua de azi nu înțeleg cum de știe dacă atinge corzile cu degetele sau nu.

După accident, Tony a început să folosească corzi mai subțiri – ca alea de la banjo – pen' că-l durea prea tare. Din același motiv, le-a și slăbit prinderea, ceea ce a dus la un acordaj mai jos. Nu că eu aș fi știut mare lucru despre

chestia asta atunci. Dar vîrfurile lui de plastic și chitara subacordată i-au dat acea sonoritate distinctivă, foarte sumbră. Era atît de bun, că Jethro Tull i-au făcut o ofertă tocmai cînd Earth începea să prindă avînt. Am fost distruși cînd ne-a dat vestea. Dar, spre norocul nostru, lui Tony nu i-a plăcut să fie angajat în trupa altcuiva.

S-a întors după două cîntări.

La un moment dat, după cîțiva ani, Black Sabbath a fost recunoscută ca trupa care a inventat muzica heavy metal. Unii îmi spun chiar „Nașul heavy metalului“, orice căcat ar însemna asta. Dar eu nu-s așa sigur că-i adevărat.

În ce mă privește, prima piesă „heavy“ ca la carte a fost „You Really Got Me“ de The Kinks, care a fost lansată în vara în care m-am lăsat de școală. Cînd am auzit prima dată rifful ăla – TĂ-NĂ-NĂ-NĂ-NĂ! TĂ-NĂ-NĂ-NĂ-NĂ!, ceva s-a *schimbat* în mine. A fost ca un drog. Cînd o ascultam, parcă aș fi avut orgasm, în pula mea. A trebuit să cumpăr single-ul de cinci ori, pen' că-i tot toceam rilurile. Se poate să fi fost primul lucru de care am devenit dependent. Aproape că l-a scos din minți pe bietul de taică-miu. „DACĂ MAI AUD AIA ÎNCĂ O DATĂ, JUR CĂ... “

Pîna la urmă, nu l-am mai ascultat, da' numa' pentru c-am spart difuzorul pick-upului lui. Era un obiect din ăla de lemn lăcuit, cu radio încorporat, care ocupa cam jumătate din camera de zi. Și sigur că nici în ruptul capului nu aș fi recunoscut că am făcut o asemenea stricăciune. A fost doar o tăcere bruscă, foarte suspectă... pîna cînd a pus unul dintre discurile lui cu Al Jolson și n-a ieșit decît un zgomot sacadat, ca de bășini. *PPFFTTHHHHHH*.

S-a auzit urletul de la doi kilometri depărtare.

Peste ani, am avut norocul să-l cunosc pe Ray Davies de la The Kinks. Eram la show-ul de douăzeci și cinci de ani al Rock & Roll Hall of Fame la Madison Square Garden, în New York. Eu cântam cu Metallica, țopăiam pe scenă ca un iepuroi. I-am spus că, după părerea mea, „You Really Got Me” era practic piesa perfectă. A avut o reacție cum nu se poate mai drăguță. Ba chiar mi-a întors complimentul, spunînd că îi plăcea „Paranoid”. Nimeni nu mai avea nici o șansă să-mi șteargă rînjetul de pe față. Îmi venea să-l sun pe tata și să-i redau cuvintele, dar bineînțeles că pe atunci el nu mai era printre noi.

Orice ar stabili manualele de istorie în privința muzicii heavy metal, cu siguranță e adevărat că am vrut ca primul album Sabbath să fie mai heavy decît orice se făcuse pînă atunci. Dar nu doar muzica, ci și versurile. Pe atunci, nimeni nu cînta despre Satana, demoni și cadavre. Bine, Fleetwood Mac aveau „Black Magic Woman”, piesă preluată apoi de Santana. Dar nu vedeai fete fugind de la concertele Fleetwood Mac fiindcă erau îngrozite. La ale *noastre* vedeai. Trebuie să ții cont că în vremurile alea oamenii mergeau la biserică în număr mult mai mare. Toată lumea credea că Diavolul e real. Așa că atunci cînd au auzit acel riff sinistru din trei note și pe mine urlînd despre o siluetă în negru cu ochi de foc care venea să mă răpească, au crezut că avea apoi să vină și după ei.

În același timp, imaginea creată de acel prim album a fost atît de puternică, încît multă vreme oamenii au crezut că ne ocupăm doar cu chestii legate de diavol. De aceea au început să-mi spună Prințul Întunericului, chipurile după

un vers din *Paradisul pierdut*, poemul lui John Milton... nu că eu aş fi ştiut cine pizda mă-sii era John Milton.

Adevărul e că, deşi Sabbath a avut întotdeauna ceva întunecat, piesa „Black Sabbath” este de fapt singura „muzică înfricoşătoare” pe care am compus-o vreodată. Adică, ascultaţi „Changes”, o baladă sentimentală cântată la pian despre destrămarea unei căsnicii, sau „Supernaut”, cu secţiunea aia ritmică de funk-rock grozavă, sau halucinanta „Planet Caravan”, pe care am auzit că au ascultat-o pe nava Crew Dragon de la SpaceX înainte să se cupleze la Staţia Spaţială Internaţională.

Totuşi... ne-a ieşit bine pînă la urmă. Aşa că nu-i ca şi cînd o să-l auziţi pe vreunul dintre noi să se plîngă.

E un miracol că am mai avut o carieră, de orice fel, după Sabbath.

După ce m-au dat afară – pen’ că eram prea dus cu pluta, după spusele lor, dar asta e o poveste pentru mai tîrziu –, am ajuns să stau într-un apartament mic cu bucătărie şi living, la un centru de locuinţe temporare numit Le Parc, în West Hollywood.

Habar n-aveam ce să fac mai departe. Stresul mă omora. Comandam în continuu alcool de la Gil Turner’s de pe Sunset Strip, stînd cu draperiile trase toată ziua şi cu aerul condiţionat dat la maximum – cu încălzirea pe gaz pornită permanent, pen’ că asta îmi aducea aminte de casă – în timp ce beam şi fumam pînă nu mai ştiam de mine. Între timp, soţia mea de atunci era în Anglia cu copiii, aşteptînd să mai prind o cîntare ca să nu ajungem faliţi.